

Sygn. akt II K 337/15

2 Ds 160/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

w trybie art. 335 §1 kpk

Dnia 13.07.2015r.

Sąd Rejonowy w R a c i b o r z u Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabella Świerczek

Protokolant: Sebastian Sroka

w obecności Prokuratora: -----

po rozpoznaniu w dniu 13.07.2015r.

sprawy:

J. S.

s. A. i H.

ur. (...) w R.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 5 maja 2015 roku w P. przy ul. (...) popychając i szarpiąc się oraz kopiąc w klatkę piersiową asp. sztab. P. B. i popychając i szarpiąc się z st. asp. J. C. stosował przemoc naruszającą ich nietykalność cielesną i groźbę bezprawną zabójstwa w stosunku do funkcjonariuszy KPP R. oraz w trakcie doprowadzenia do KPP R. groźbę bezprawną zabójstwa, w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej;

tj. o przestępstwo określone w art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2. w dniu 5 maja 2015 roku w P. przy ul. (...) oraz w trakcie doprowadzania do KPP R. używając słów powszechnie uważanych za wulgarne i obraźliwe znieważył funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w R. asp. sztab. P. B. i st. asp. J. C. w trakcie przeprowadzania przez nich interwencji i czynności zatrzymania, podczas i w związku z pełnionymi obowiązkami służbowymi

tj. o przestępstwo określone w art. 226 § 1 kk

1. uznaje oskarżonego J. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu szczegółowo opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa określonego w art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. uznaje oskarżonego J. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu szczegółowo opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa określonego w art. 226 § 1 kk i za to na podstawie art. 226 § 1 kk skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk, w brzmieniu kodeksu karnego przed wprowadzeniem zmian Ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku (Dz. U. z 20.03.2015r. poz. 396), łączy wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i orzeka karę łączną 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności ustalając okres próby na 2 (dwa) lata;
5. na podstawie art. 71 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w ilości 40 (czterdziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;
6. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 05.05.2015r. do dnia 06.05.2015r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;
7. na podstawie art. 46 § 1 kk zasądza od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych J. C. i P. B. zadośćuczynienie w kwocie po 400 (czteryście) złotych;
8. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 130 (sto trzydzieści) złotych i obciąża go opłatą w kwocie 260 (dwieście sześćdziesiąt) złotych.

Sędzia:

Sygn. akt II K 337/15

UZASADNIENIE

W dniu 5 maja 2015r na terenie P. pełnił służbę patrol KPP w R. w składzie aspirant sztabowy P. B. i starszy aspirant J. C.. Około godz. 9.10 na ul. (...) na przystanku (...), funkcjonariusze policji zauważyli dwóch mężczyzn pijących piwo. Byli to znani osobiście funkcjonariuszom z imienia i nazwiska A. K. i oskarżony J. S..

Policjanci podjechali na przystanek, wysiedli z radiowozu i pouczyli wymienionych o fakcie popełnienia przez nich wykroczenia z ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. A. K. został ukarany mandatem karnym w wysokości 100 zł, który przyjął. Natomiast oskarżony J. S. zaczął się zachowywać agresywnie wobec policjantów. Wymieniony zaczął wyzywać funkcjonariuszy KPP w R. słowami powszechnie uważanymi za obelżywe i znieważał ich. Ponadto oskarżony zaczął popychać i szarpać P. B. oraz kopnął go w klatkę piersiową. Funkcjonariusze KPP w R. w związku z zachowaniem oskarżonego byli zmuszeni zastosować wobec niego środki przymusu bezpośredniego. Podczas tych czynności oskarżony popychał i szarpał obu funkcjonariuszy.

Oskarżonego zatrzymano i doprowadzono do siedziby KPP w R., gdzie został on przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem 0,86 mg/l oraz został przebadany przez lekarza.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków: P. B. (k. 2 – 3), J. C. (k. 6 – 7), wyjaśnień oskarżonego (k. 17 – 18), protokołu zatrzymania osoby (k. 10), protokołu użycia alkometru (k. 11);

Oskarżony J. S. podczas postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Oskarżony potwierdził, że wypił za dużo alkoholu i zachował się niewłaściwie wobec policjantów, których chciałby przeprosić za swoją postawę wobec nich.

Oskarżony był już karany sądownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego (k. 17 - 18), karty karnej (19 – 20);

Sąd zważył co następuje:

Kompleksowa analiza materiału dowodowego pozwala na uznanie oskarżonego J. S. za winnego popełnienia przestępstw z art. 224 §2 kk i art. 222 §1 kk w zw z art. 11 §2 kk oraz z art. 226 §1 kk. Do takiego wniosku skłoniły Sąd osobowe źródła dowodowe oraz odpowiednie dowody z dokumentów.

W przedmiotowej sprawie wina oskarżonego i okoliczności popełnienia przez niego czynów karalnych opisanych w części wstępnej wyroku nie budzą wątpliwości. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i w swoich wyjaśnieniach nie zakwestionował swojego sprawstwa i winy. Potwierdza to fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów zabronionych. Ponadto zeznania przesłuchanych na etapie postępowania przygotowawczego świadków również potwierdzają sprawstwo oskarżonego. Tak wyjaśnieniom oskarżonego jak i zeznaniom pokrzywdzonego oraz świadków Sąd dał wiarę z uwagi na ich szczegółowość, szczerłość, spójność, wzajemną korelację i logikę wypowiedzi.

Podczas przesłuchania oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym J. S. złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze w trybie art. 335 §1 kpk, która została uzgodniona z Prokuratorem. Oskarżony wówczas zgodził się na wymierzenie mu za czyn z art. 224 §2 kk i art. 222 §1 kk w zw z art. 11 §2 kk kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 226 §1 kk kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, i orzeczenie za oba czyny kary łącznej w wymiarze 7 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby wynoszącym 2 lata oraz na wymierzenie mu kary grzywny w ilości 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł, zasądzenie na rzecz pokrzywdzonych zadośćuczynienia w kwocie po 400 zł oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W myśl art. 335 §1 kpk Jeżeli oskarżony przyznaje się do winy, a w świetle jego wyjaśnień okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte, można zaniechać przeprowadzenia dalszych czynności. Jeżeli zachodzi potrzeba oceny wiarygodności złożonych wyjaśnień, czynności dowodowych dokonuje się jedynie w niezbędnym do tego zakresie. W każdym jednak wypadku, jeżeli jest to konieczne dla zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa przed ich utratą, zniekształceniem lub zniszczeniem, należy przeprowadzić w niezbędnym zakresie czynności procesowe, a zwłaszcza dokonać oględzin, w razie potrzeby z udziałem biegłego, przeszukania lub czynności wymienionych w art. 74 § 2 pkt 1 w stosunku do osoby podejrzanej, a także przedsięwziąć wobec niej inne niezbędne czynności, nie wyłączając pobrania krwi, włosów i wydzielin organizmu. Prokurator, zamiast z aktem oskarżenia, występuje do sądu z wnioskiem o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych za zarzucany mu występki, uwzględniających również prawnie chronione interesy pokrzywdzonego. Uzgodnienie może obejmować także wydanie określonego rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu.

J. S. oskarżony został o popełnienie czynu stypizowanego w art. 224 §2 kk i art. 222 §1 kk w zw z art. 11 §2 kk oraz czynu z art. 226 §1 kk.

Przedmiotem bezpośredniego działania, jako znamienia czynu zabronionego określonego w art. 222 §1 kk jest funkcjonariusz publiczny lub osoba do pomocy mu przybrana. Przepis art. 222 §1 kk penalizuje naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Jest to typ kwalifikowany w stosunku do określonego w art. 217 §1 kk przestępstwa naruszenia nietykalności człowieka, przy czym zaostrenie odpowiedzialności następuje ze względu na związek naruszenia nietykalności funkcjonariusza z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych. Tak więc omawiane przestępstwo godzi nie tylko w nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego, lecz także w powagę reprezentowanego przez niego urzędu i niezakłóconą realizację zadań związanych z pełnioną funkcją. Użytemu w art. 222 §1 kk pojęciu naruszenie nietykalności należy nadawać takie samo znaczenie, jak w art. 217 §1 kk określającym ogólny typ tego przestępstwa. Naruszenie nietykalności funkcjonariusza jest przestępstwem umyślnym, przy czym do zastosowania przepisu art. 222 §1 kk konieczne jest ustalenie, że sprawca obejmował swoją świadomością, iż jego działanie skierowane jest przeciwko funkcjonariuszowi publicznemu lub osobie do pomocy mu przybranej oraz że ma ono związek z pełnieniem przez funkcjonariusza obowiązków służbowych. Dla bytu omawianego przestępstwa nie jest natomiast istotny rodzaj motywu kierującego sprawcą.

Przestępstwo opisane w art. 224 penalizuje stosowanie przemocy lub groźby bezprawnej w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej. Kodeks określa w art. 115 §3 kk, kto jest funkcjonariuszem publicznym. Funkcjonariusz policji bez wątplenia jest funkcjonariuszem publicznym. Przemoc polegać może nie tylko na agresji skierowanej na ciało funkcjonariusza (np. zaatakowanie niebezpiecznym przedmiotem, wykręcenie rąk, obezwładnienie), może także przyjąć formę groźby bezprawnej, przez którą należy rozumieć określony w art. 115 §2 kk sposób wywierania presji psychicznej na osobę lub osoby celem podporządkowania ich zachowania woli osoby posługującej się groźbą. Oskarżony stosując przemoc fizyczną wobec funkcjonariuszy KPP w R. miał na celu zmuszenie ich do zaniechania prawnej czynności jaką było jego zatrzymanie. Czynność służbowa oznacza każdą czynność, która realizuje zadania instytucji państwowych lub samorządowych i dla której wykonania przewidziane są jakieś normy proceduralne, a powierzana jest z reguły do wykonywania funkcjonariuszom publicznym. Czynność służbowa będzie z reguły tą czynnością, do której przeprowadzenia kompetentny jest dany funkcjonariusz publiczny. Przestępstwo z art. 224 § 2 kk ma charakter bezskutkowy. Jest dokonane w chwili zrealizowania przez sprawcę określonych w nim czynności sprawczych. (wyrok Sądu Apel w B. z dnia 2002.04.11, sygn. akt II AKa 16/02, nr OSA 2003/4/37). Dla dokonania tego przestępstwa wystarczające jest wypowiedzenie groźby bezprawnej lub zastosowanie przemocy motywowane chęcią osiągnięcia określonego w przepisie celu. Osiągnięcie tego celu, tj. zmuszenie funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej do określonego postępowania, jakkolwiek ma wpływ na stopień społecznej szkodliwości zachowania sprawcy, nie stanowi znamienia komentowanego typu czynu zabronionego. Kwestia strony podmiotowej typu czynu zabronionego opisanego w art. 224 §2 kk została tam jednoznacznie określona. Jest to przestępstwo umyślne, które można popełnić działając wyłącznie z zamiarem bezpośrednim (tzw. przestępstwo kierunkowe).

Określone w art. 226 §1 kk przestępstwo znieważenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych jest typem szczególnym (kwalifikowanym) w stosunku do przestępstwa znieważenia człowieka (art. 216 kk). Użytemu w art. 226 §1 kk określeniu "znieważa" należy nadawać taką samą treść, jak przy wykładni ogólnego typu przestępstwa znieważenia. (...) lub "poniżanie" konstytucyjnego organu RP oznacza lżenie, upokarzanie lub wyrażanie pogardy słownie lub w inny sposób (np. w piśmie, karykaturze, inscenizacji). Zniewagą będzie zawsze zachowanie obliczone na naruszenie godności danej osoby. Warunkiem penalizacji jest, aby działanie sprawcy miało charakter publiczny, tj. w miejscu publicznym lub przy użyciu takich środków, iż znieważające lub poniżające treści mogą dotrzeć do świadomości większości, bliżej nieokreślonej liczby osób. Znieważenie można popełnić zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak ewentualnym. Poniżania można się dopuścić tylko w zamiarze bezpośrednim.

Oskarżony swoim działaniem wyczerpał znamiona wyżej opisanych przestępstw.

Oskarżony został skazany na kary uzgodnione w Prokuratorze, i tak: za czyn opisany w pkt. I części wstępnej wyroku Sąd na podstawie art. 224 §2 kk w zw z art. 11 §3 kk Sąd skazał oskarżonego na zawnioskowaną przez niego karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Za czyn opisany w pkt. II części wstępnej wyroku, Sąd na podstawie art. 226 §1 kk skazał oskarżonego na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 kk i art. 86 §1 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby wynoszący 2 lata oraz na karę grzywny w ilości 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł. Na podstawie art. 46 §1 kk zasądzono od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych J. C. i P. B. zadośćuczynienie w kwocie po 400 zł.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk. Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego, który jest znaczny oraz prewencję generalną poprzez kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Na korzyść oskarżonego przemawia jego postawa podczas prowadzonego postępowania.

Wymierzona kara jest karą adekwatną, spełniającą swoje funkcje i obejmującą jednocześnie całą karygodność działania sprawcy. Kara wymierzona oskarżonemu powinna zapobiegać powrotowi na drogę przestępstwa, wywołać zmianę postępowania w przyszłości oraz skłonić oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego. Biorąc pod

uwagę dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste - Sąd uznał, że orzeczona w stosunku do kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania spełni swój cel zarówno w aspekcie prewencji indywidualnej jak i generalnej. Resocjalizacja oskarżonego poza murami zakładu karnego może zostać osiągnięta i sprawi, że oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego i unikał konfliktu z prawem. Należy podkreślić, że postawa oskarżonego podczas prowadzonego postępowania, jego sytuacja rodzinna w pełni uzasadnia wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Kara orzeczona wobec oskarżonego będzie też kształtować w społeczeństwie świadomość prawną i ugruntuje przekonanie o nieuchronności kary dla sprawców tego typu przestępstw.

Niemniej oskarżony musi mieć świadomość, że w okresie próby jest zobowiązany do bezwzględnego przestrzegania porządku prawnego, a popełnienie kolejnego przestępstwa może skutkować zarządzeniem wykonania kary pozbawienia wolności. Należy stwierdzić, że oskarżony nie jest osoba zdemoralizowaną, popadającą w konflikty z prawem, wobec której należy orzekać karę pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia. Sąd uznał, że wobec oskarżonego należy orzec karę wolnościową, lecz o takim stopniu dolegliwości, który sprawi, że nie wkroczy on na przestępną drogę w przyszłości. Sąd uznał, że oskarżony J. S. zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności. Warunkowo zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności Sąd, na mocy art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny, aby odczuł on realną dotkliwość kary w postaci uszczerbku finansowego w swoim majątku. Zdaniem Sądu, grzywna tej wysokości jest - przy uwzględnieniu zasądzonych kosztów procesu wystarczająco dotkliwa i mieści się w granicach możliwości finansowych oskarżonego. Wymierzona kara grzywny będzie dla oskarżonego dodatkową przestrożą, która zwiększy walor wychowawczy wskazując, że popełnianie przestępstw jest niekorzystne także z finansowego punktu widzenia.

Na podstawie art. 63 §1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 05.05.2015r do dnia 06.05.2015r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

Na zasadzie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 260 złotych tytułem opłaty i obciążył go wydatkami postępowania w kwocie 130 złotych.